

# ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 182 (14/04) - 040728

arbetarmakt.com

## Innehåll

- Butlers rapport ger Blair alibi
- Generalstrejk i Peru
- Avkriminalisera prostitutionen
- Tyska fackledare ger upp 35-timmarsveckan utan strid

## Butlers rapport ger Blair alibi

Den 24 september 2002 sade Tony Blair i underhuset: "Den [underrättelsetjänsten] drar slutsatsen att Irak har kemiska och biologiska vapen, att Saddam har fortsatt att framställa dem, att han har existerande och aktiva militära planer för användning av kemiska och biologiska vapen, vilka kan aktiveras inom 45 minuter, inklusive mot den egna shiamuslimska befolkningen; och att han aktivt försöker förvärva kärnvapen..."

Dessa påståenden utgjorde grunden för Blairs krigspolitik: FN:s isoleringspolitik var fruktlös och Saddam måste avväpnas med våld och det snart om han vägrade redovisa sina massförstörelsevapen. Blairs påståenden var enda orsaken till att han kunde få en majoritet bland labours ledamöter i parlamentet att stödja invasionen.

Inte ett enda ord av detta var sant.

Detta sades av miljoner människor vid den tiden och de gick ut på gatorna i ett försök att stoppa kriget i februari 2003 – på tröskeln till invasionen.

Nu, mer än ett år efter invasionen och störtandet av Saddam har en stöttepelare i det brittiska etablissemangget, före kabinetssekreteraren och lorden Butler dragit slutsatsen att antikrigsrörelsen hade rätt hela tiden.

Butlers rapport slår fast att:

- Irak hade inga betydande, om ens några, lager av kemiska eller biologiska vapen som skulle kunna användas, eller några utvecklade planer för att använda dem.
- En "hög andel" av de mänskliga underrättelsekällorna var tvivelaktiga eller felaktiga – liksom därmed kvaliteten på de bedömningar som gavs ministrar och regeringens tjänstemän.
- Informationen från ett annat lands underrättelsetjänst om irakisk tillverkning av biologiska och kemiska vapen "var ordentligt felaktig" och grunden för de brittiska bedömningarna att Irak nyligen hade tillverkat sådana vapenlager "existerar inte längre".

För en person ur etablissemanget som Butler är det självklart att skydda sin gamla chef Blair. Hans rapport skyller på underrättelsetjänsterna men säger att regeringen inte ljög för allmänheten.

Regeringen var i sämsta fall skyldig till att ha varit villig att bli missledd av felaktiga underrättelser.

Men det är ännu mer osannolikt att ingen kan anklagas, även om svåra misstag begicks. Individuellt ansvar upplöses bekvämt nog i felaktiga "processer" och dåliga "strukturer". Tony Blairs "goda tro" skrapar Butler inte ens på. Butlers utredning tilläts aldrig att undersöka mer än misslyckade underrättelser och förbjöds uttryckligen att gräva i hur Blairs inre krets utövade påtryckningar på underrättelsetjänsterna för att förfina och utforma rapporterna så att de passade förutbestämda mål.

Men rapporten drar ändå slutsatsen att Tony Blairs politik förändrades på grund av den 11 september 2001, inte av Iraks vapenprogram. Beslutet att inleda krig fattades i början av 2002 efter att George W. Bush klargjort att detta var hans avsikt. Blair var besluten att följa med och se till att inga brott uppstod i den imperialistiska alliansen mellan USA och Storbritannien.

Blair bär ett stort ansvar för mer än 11 000 civila irakiers död under och efter invasionen. Utan Blairs stöd för Bush är det osannolikt att de andra medlemmarna av "dödandets koalition" skulle ha skyndat till Washingtons sida. Det skulle ha fått hela företagets nakna, imperialistiska karaktär att framstå klarare för miljoner människor om det hade berövats den gråtmilda fasad som Blair tillförde.

Blair accepterade givetvis rapportens slutsatser, eftersom den inte fann honom skyldig till avsiktligt bedrägeri. Han behövde inte be om ursäkt för något. Till sitt försvar säger han att även om det inte fanns några massförstörelsevapen, inga program och följaktligen inget omedelbart hot, var kriget rätt. Varför?

För det första därför att världen är "bättre utan Saddam". Ingen progressiv människa kan sörja Saddam, men världen skulle vara bättre utan många andra tyranner, i Kina liksom Nordkorea, i Israel liksom Iran.

Men Blair och Bush valde att invadera Irak, ödelägga landet och framkalla ett pågående civilt och militärt motstånd. Och de gjorde det därför att de påstod att Saddam var ett hot mot oss och inte bara sitt eget folk – och detta var lögn.

Blair påstår dessutom att kriget, trots frånvaron av massförstörelsevapen, var rättfärdigat eftersom Saddam brutit mot FN:s resolutioner. Låt oss bortse från de många andra brutna och ej genomförda ultimatum från FN som inte genomdrivits av USA och Storbritannien, speciellt när de riktas mot deras allierade, såsom Israel. Låt oss bortse från det faktum att det står klart att Butlers rapport backar upp den alternativa, reaktionära och borgerliga politik som drivs av Frankrike och FN, nämligen att vapeninspektioner och isolering långsamt var på väg att strypa Irak. Låt oss bortse från det faktum att det åligger FN:s säkerhetsråd – inte Blair och Bush – att genomdriva sina egna resolutioner.

Faktum är att om Blair hade använt detta rättfärdiggande som grund för en omröstning i parlamentet för att backa upp invasionen, hade han inte fått majoritet och han skulle sannolikt ha avgått. Den regeringsmedlem som avgick i protest mot krigsplanerna, förre utrikesministern Robin Cook, har klargjort att regeringen inte tilläts se relevanta dokument.

Blair var inte beredd att ta risken att stämningarna inom majoriteten i Storbritannien mot kriget skulle avgöra hur parlamentets ledamöter röstade. Blair hade bestämt sig för att gå ut i krig. Hans medhjälpare utformade informationen för att skapa ett påhittat hot: De valde vilka delar som skulle presenteras för vem. Sanningen är alltid krigets första offer, men inte det sista. Många har dött för Blairs imperialistiska ambitioner. Låt oss därför arbeta för att se till att han blir ett offer för det irakiska och globala motståndet mot ockupationen.

Workers Power Global, London

## **Generalstrejk i Peru**

Den dygnslånga generalstrejken mot Alejandro Toledos regering den 14 juli beskrevs som en

"fullständig framgång" av den fackliga federationen CGTP. Mellan 75 och 90 procent av befolkningen i inlandet och omkring 60 procent av Limas befolkning anslöt sig till protesterna som krävde Toledos avgång. Fler än 150 fackföreningar samlades för protesten. CGTP hävdade att ända upp till 300 000 deltog.

Under dagarna fram till strejken påstod regeringen att protesterna skulle leda till omfattande våld från demonstranterna – de antydde även att demonstranterna var terrorister. I slutändan visade sig strejken i stort sett vara fredlig. De enda våldsamma incidenterna orsakades av polisen när de försökte avlägsna flera vägblockader.

Premiärminister Carlos Ferrero framträdde inför pressen, omgiven av sina ministrar, och påstod att "strejken var ett misslyckande" och att "mellan 96 och 98 procent av befolkningen gick till arbetet." CGTP insisterade på att mellan 75 och 90 procent hörsammade uppmaningen till strejk. En oberoende källa, Defensoría del Pueblo, bekräftade att strejken genomfördes "av en betydande del av befolkningen i åtminstone 14 städer."

Tio tusen deltog i ett protestmöte på Plaza Dos de Mayo där de fick höra tal av CGTP:s ledare och ledare för olika vänsterpartier. Alla var eniga i sina krav på en omedelbar förändring av den nyliberala politik som regeringen för och sammankallandet av en konstituerande församling för att diskutera brådskande tillägg till konstitutionen. Toledo har avvisat dessa krav.

Mario Huamán, ordförande i CGTP, fick ett enormt gensvar när han sade till folkmassan på torget att Toledo inte kan få sitta kvar en enda dag till. Han betonade att Toledos politik med privatiseringar och skattesänkningar "bara har gynnat några få storföretag" och krävde återinförande av de rättigheter för fackföreningar och anställda som avskaffats av Fujimoris tidigare regering. Trots stark ekonomisk tillväxt under de två senaste åren har ojämlikheten och fattigdomen ökat starkt. Mer än hälften av befolkningen lever på mindre än 1,25 USA-dollar per dag. En annan av CGTP:s ledare, Juan José Gorriti, gav Toledo en frist till den 28 juli (treårsdagen av hans valseger) för att tillmötesgå fackets krav. Om inte, varnade han, blir det ytterligare strejker med målet att driva bort Toledo från presidentposten.

Perus tidigare president och ledaren för APRA-partiet, Alan García, stödde strejken i sista minuten, även om han inte deltog i demonstrationen eller protestmötet. Han krävde även att Ferrero ska avgå, "eftersom han ljugit när han sade att strejken skulle bli våldsam". García är ingen vän till den peruanska arbetarrörelsen. Under hans styre på 1980-talet kastades Peru in i ett ekonomiskt kaos där inflationen berövade de fattiga värdet av deras surt förvärvade löner. Hans tid vid makten förberedde marken för Fujimoris populistiska demoagogi när denne vann valet 1990 och två år senare inledde en kupp mot konstitutionen.

Toledo är svag. Han hatas av många och misstros av de flesta. Han har förrått varje löfte han gav till arbetarna och de fattiga för att bli vald. Det är nu dags att driva bort honom. Generalstrejkens framgång visar att hundratusentals är beredda att handla. Men många av dessa arbetare är fattiga och har inte råd med en lång och utdragen strid. En beslutsam allmän strejk för att bli av med Toledo måste åtfölja sammankallandet av en konstituerande församling som beslutar om en nationell räddningsplan för att lyfta folket ur fattigdomen.

Den "handfull storföretag" som ensamma har tjänat på Toledos tid vid makten måste tas över av staten och drivas av de arbetare som slavar i dem. En omfattande skatt på rikedomar måste riktas mot inhemska och utländska företag för att få resurser till att bekosta en minimilön som går att leva på och skapa arbeten åt de arbetslösa. Endast en arbetar- och bonderegering som baserar sig på aktionsråd i varje stad och by – och som skyddas mot statens trakasserier och provokationer av en arbetarmilis – kan se till att störtandet av Toledos regering leder till ett grundligt angrepp på den kapitalistiska utsugning som är orsaken till Perus nuvarande elände.

Workers Power Global, Lima

# Avkriminalisera prostitutionen

Blairs regering ska se över de brittiska lagarna mot prostitution. I ett dokument, med rubriken Paying the Price (Att betala priset) skisserar inrikesministeriet ett antal reformer av lagen med syfte att ta itu med detta "problem".

Inrikesministern och kontrollfanatikern David Blunkett gillar inte prostitution och ser den som en av de många företeelser han vill avskaffa och få bort ur blickfånget. På senare år har kvinnor som arbetar på gatan varit måltavlor för hans ordningsföreskrifter mot antisocialt uppträdande (ASBO) och tvingats flytta från etablerade områden för prostitution till mer isolerade och farliga platser. På allra senaste tiden har män som ser ut som om de ska köpa sex också utsatts för speciella lagar och hotats med föreskrifter.

Rapporten har framställts som inledningen till en ny liberalisering av lagen. Förslagen innefattar inrättandet av "toleranszoner" (distrikt där gatuprostitution kan florera) och laegaliserade bordeller. Varje eftergift till sexarbetarnas fack, Internationella Sexarbetarunionen (tillhör brittiska transportfacket GMB), kommer sannolikt att draperas i ännu mer repression och stigmatisering av sexarbete utanför dessa strikt kontrollerade sektorer.

Det finns ett starkt behov av reformer – sexarbetare utsätts för höga nivåer av utsugning och övergrepp från kunder, chefer eller hallickar och staten. Staten uppträder som hallick genom att upprepade gånger gripa och bötfälla prostituerade i full vetskap om att det enda sätt som kvinnorna kan betala böterna på är genom sexarbete. Kvinnor som arbetar i lägenheter eller för agenturer utsätts för statliga trakasserier – bordellverksamhet eller andra brott – och måste arbeta på ett dolt och isolerat sätt, vilket gör dem mer sårbara för våld och utsugning. Eftersom agenturer och andra sexföretag faktiskt är olagliga, har sexarbetarna som arbetar där inga rättigheter och kan inte ens använda grundläggande lagar mot exploaterande arbetsgivare.

Storbritannien ser på erfarenheterna från andra länder för vägledning. Sverige har på senare år gjort det brottsligt att betala för sex, grundat på en moralisk ståndpunkt som ser allt sexarbete som oundvikligen en form av våld mot kvinnor. Organisationer för sexarbetare i Sverige och på andra håll har fördömt detta som ett reaktionärt övergrepp mot mänskliga rättigheter vilket driver kvinnor under jorden och kriminaliserar ömsesidigt sex mellan vuxna.

I Nederländerna har regeringen legaliserat bordeller i ett försök att få kontroll över, och en del inkomster från, den omfattande sexindustri som är verksam i landets städer. Även om detta har gjort det möjligt för en del arbetare att uppnå grundläggande rättigheter och bättre arbetsförhållanden, har det för tusentals andra inneburit ökade trakasserier både från myndigheterna och kapitalisterna som tvingas kontrollera arbetstillstånd.

Många som arbetar i den europeiska sexindustrin är invandrare från fattiga länder. De kommer till EU för att söka arbete och undfly förfärliga villkor hemma. De ställs inför ett rasistiskt system där de inte kan få bidrag eller arbete, varför många av dem arbetar i den svarta ekonomin, inberäknat sexindustrin. Den nya lagen i Nederländerna, och liknande lagar i Tyskland och nu kanske i Storbritannien, kommer att utesluta invandrare och leda till ännu fler räder och deportationer.

Kapitalismen skapar en omfattande sexindustri. Den gör det genom att skapa en omfattande tillgång på fattiga kvinnor, och ett ökat antal män och barn, som måste arbeta för att överleva. "Lagliga" jobb med låga löner kommer och går med kapitalets rörelser. Samtidigt fortsätter kapitalismen att förvränga sexualiteten, tvingar människor att anpassa sig till den heterosexuella och monogama normen eller också utsätts de för stigmatisering och repression. Trots stora förändringar i sexualiteten och könspolitiken under de senaste årtiondena i väst, är sex fortfarande inte riktigt tolererat utanför förbindelser som är knutna till hemmet och barnen. I ett samhälle där allt kan köpas eller säljas, är det ingen överraskning att män ofta tillgriper en kommersiell möjlighet: betala för sex istället för att ge sig in i ett långsiktigt förhållanden. Kvinnor gör det inte – de har inte pengarna och sannolikt inte heller benägenheten. Män förväntas "behöva" sex. Inte kvinnor.

Efter att ha skapat en omfattande tillgång på människor som behöver arbete, och efterfrågan på sex som vara, är det inte förvånande att kapitalismen har denna stora sexindustri. Men även den mest marknadsvänliga och nyliberala regering har svårt att helt acceptera industrin. Därför fortsätter de att i allt väsentligt betrakta den som en moralisk fråga där de inblandade anklagas för något slags inneboende svaghet.

Blunketts rapport framställer sexarbetare som offer som behöver räddas av Blairs sociala program som ska ge dem ett "värdigt" jobb med att sälja hamburgare eller fylla hyllor på stormarknader. De som fortsätter att sälja sex ska försas in i zoner där de "tillåts" arbeta under polisens och socialarbetarnas vakande ögon – ett slags apartheid som är otänkbar för någon annan grupp. I rapporten finns givetvis inga försök att ta itu med usla löner och den ojämlikhet och diskriminering som förnekar kvinnor en dräglig tillvaro i den "lagliga" sektorn.

Medan regeringarna försöker få bort dem ur blickfånget och rädda deras själar (samtidigt som de tar hand om deras pengar) kräver sexarbetarna, organiserade i fackföreningar världen över, avkriminalisering och ett slut på stigmatiseringen. De vet bättre än någon annan att det finns en omfattande exploatering i industrin, men de vet också att svaret på exploatering är att organisera arbetarna för att kämpa för sina rättigheter, inklusive rätten till annat arbete om de så vill.

Sexarbete kan inte "normaliseras" under kapitalismen, som kommer att fortsätta att stigmatisera och misshandla de som inte anpassar sig. Men istället för att instämna i kraven på ännu mer kontroll från alla sådana som Blunkett runtom i världen, kräver vi avkriminalisering och motarbetar diskriminering, fonder för hälsovård och omskolning för de som så vill. Men detta kommer att misslyckas om inte industrin ställs under kontroll av de som arbetar i den – detta är det bästa sättet att bli av med hallickarna, alltifrån enskilda gangsters till storbolagen och staten.

Workers Power Britain, London

## **Tyska fackledare ger upp 35-timmarsveckan utan strid**

Efter 17 timmars "hård kamp" tillkännagav ordföranden för företagsrådet vid Daimler-Crysler Klemm, ordföranden för IG Metall i delstaten Baden-Württemberg, Hofmann och cheferna för Mercedes-gruppens företag resultatet av sina förhandlingar. Kapitalisterna vann allt, arbetarna ingenting – förutom en "jobbgaranti" till 2012.

Daimler hotade att tillverka en ny serie av Mercedesbilar utanför Stuttgart – i "lågkostnadsområden" som Bremen i Tyskland (!) och i Sydafrika, om arbetarna inte gick med på att minska lönekostnaderna med 500 miljoner euro. Mercedes hävdade att 3,5 miljarder euro är för litet för Daimler från Mercedesgruppen, för lite för att förbättra deras konkurrenskraft gentemot andra biltillverkare som BMW.

Förräderiet var fullständigt: a) En lönesänkning på 2,79 procent år 2007 (dvs. oavsett resultatet av löneförhandlingarna det året, kommer arbetarna vid Daimler att få 2,79 procent mindre). b) Omkring 6 000 arbetare som inte arbetar vid monteringsbanden (dvs. personal i matsalar och liknande) kommer att få en arbetsvecka på 39 timmar utan någon extra betalning. c) Forsknings- och utvecklingsavdelningen kommer att införa 40 timmars arbetsvecka. De 5 extra timmarna kommer att ersättas. d) Unga arbetare och lärlingar kommer fortfarande att bli tillsvidareanställda efter lärlingstiden men kan tvingas flytta till andra städer om det är brist på arbetskraft.

Detta är ett bittert bakslag för arbetarklassen i Tyskland – inte bara på grund av resultatet, utan ännu mer på grund av det sätt på vilket det kom till. Daimler-Crysler är inte bara det största multinationella företaget, utan har också en av de bäst organiserade arbetsstyrkorna.

Under de veckor som ledde fram till förräderiet ägde det rum storskaliga protester från arbetare på Daimler och det fanns vissa tecken på solidaritetsaktioner från andra företag. Den 15 juli ägde en varningsstrejk rum av mellan 60 och 100 000 bilarbetare vid Daimler i Tyskland. I Stuttgart kom flera tiotusental från de stora arbetsplatserna i Sindelfingen och Untertürkheim. I motorfabriken i

Mettingen (förort till Stuttgart) blockerade omkring 2 000 arbetare huvudvägen in till Stuttgart.

I Bremen deltog alla 20 000 arbetare i en strejkaktion under dagen. I Sydafrika och i Brasilien gick också arbetarna ut i solidaritet med sina kamrater i Stuttgart. Detta är ett första betydelsefullt steg mot samordnade internationella aktioner mot kapitalisternas offensiv. Daimler kunde ha blivit startpunkten för ett framgångsrikt försvar mot angreppen på arbetstider och löner och för en generaliserad motståndskamp – både i Tyskland mot regeringens nyliberala Agenda 2010, men också i andra länder.

Men återigen förhindrade byråkraterna i företagsråden och IG Metall detta genom sin förrädiska roll. Det var en upprepning av deras handlande förra året när de lyckades avleda kraften i massdemonstrationerna mellan den 1 november och den 3 april i år. Ledarna för IG Metall uppträdde som om de ville visa att socialt partnerskap med regeringen fortfarande är möjligt. Och det är faktiskt inte dött – det är bara det att det är ett partnerskap mot arbetarna.

Ledarna från IG Metall och företagsråden rättfärdigar uppgörelsen genom att påstå att de uppnått en "jobbgaranti för bilarbetarna" fram till 2012. Vilket skämt! Under en period av sjunkande vinstnivåer och ökad konkurrens kommer ledarna för IG Metall – som precis gett upp garantierna för "löner och arbetstider" – lika villigt att förhandla bort resultaten av den senaste "garantin" – en garanti som inte ens är värd det papper den är nedskriven på. Detta bluffargument bidrog verkligen till att övertyga de mindre självsäkra och mindre klassmedvetna arbetarna i tillverkningen och en majoritet av de anställda vid forskningsavdelningarna och på kontoren. Det gav dem illusionen av säkerhet under flera år framöver.

Förräderiet kommer att leda till ännu en omgång av angrepp inom hela industrin – eftersom stora företag som Bosch, MAN, Continental, Linde, Volkswagen nu vill ha "samma villkor" som vid Daimler. I juni tvingade Siemens sina anställda att överge 35-timmarsveckan med hot om att flytta produktionen till Ungern. Volkswagen kan vara nästa i tur. Företaget utfärdade nyligen en varning om vinstnivån och påstod att marknadens villkor gör det omöjligt att uppnå deras vinstmål.

Schröder kommenterade att den kompromiss som uppnåtts vid Daimler-Crysler bådade gott för kommande förhandlingar mellan facken och Volkswagen, Europas största biltillverkare, dvs. han önskade direktörerna lycka till med försöken att sänka arbetarnas löner och förlänga arbetstiden.

Majoriteten av arbetarna i tillverkningen vid Daimler var öppet emot förräderiet förra veckan och krävde strejk. Men de saknade, och saknar ännu, den organisering på gräsrotsplanet och den samordning som behövs för att effektivt bemöta byråkraternas förräderier. Ilska och beslutsamhet räcker inte för att kunna göra motstånd, inklusive mot alla de odemokratiska manövrer bakom lyckta dörrar som oundvikligen följer med.

Vad arbetarna vid Daimler och andra företag behöver för att kunna slå tillbaka kapitalisternas offensiv är organisationer på gräsrotsnivå med förankring i fabriker och på kontor. Detta kan leda till en nationell gräsrotsrörelse för att återerövra fackföreningarna och byta ut byråkraterna. Den måste börja byggas nu.

Dessutom måste de arbetare som diskuterar behovet av ett nytt arbetarparti för att ersätta SPD öka sina ansträngningar. Om Schröder hjälper och uppmuntrar kapitalisterna, hjälper fackföreningsledarna till med att sabotera motståndet. De leder en reträtt längs hela linjen. Om de tyska arbetarna ska kunna vända strömmen och effektivt kämpa emot, måste de byta ut både sina politiska och fackliga ledare.

Workers Power Global, Berlin